

lečnost kdysi Františka G-a označila jako skladníka, nýbrž na tom, zda František G. podle prací jím vykonávaných skladníkem ve smyslu zákona byl. Podle zjištění nižších soudů byl však František G. jen skladištním dělníkem podřízeným Otovi K-ovi, který byl zároveň správcem skladiště.

Čís. 9656.

Žalobní prosba jest neurčitá, domáhá-li se jen dodržení smlouvy bez bližšího údaje, jakého obsahu a v jakém směru.

K neurčitosti žalobního návrhu jest přihlédnouti z úřadu. Soud není ani oprávněn ani povinen, by neurčitou žalobní žádost podle výsledku jednání sám doplnil aneb upravil.

(Rozh. ze dne 15. února 1930, Rv I 126/30).

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě, by žalovaná byla uznána povinnou dodržeti pachtovní smlouvu a uznati, že pachtovní poměr mezi ní a žalobci trvá až do 1. listopadu 1931. Odvolací soud žalobu zamítl pro neurčitost žalobní prosby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolání napadá rozsudek pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jež spatřuje v tom, že odvolací soud zamítl žalobu pro neurčitost žalobního žádání. Leč dovolání není opodstatněné. Civiální řád soudní předpisuje v § 226, by žaloba obsahovala určitou žádost, neboť jest to důležité pro určení příslušnosti soudu a rozhodné jest to pro případný rozsudek. Určité a jasné žádání žalobní, jemuž se podle § 405 c. ř. s. musí rozsudek přimykati, má význam i pro exekuční řízení, ježto, nemá-li rozsudek náležitostí vytčených v § 7 ex. ř., nelze na jeho základě exekuci povolit. K určitosti žalobní prosby jest soudu přihlížeti, i kdyby v tom směru nebylo odpůrcem nic namítáno, na příklad při rozsudku pro zmeškání. Proto nelze důvodně vytýkati, že odvolací soud zkoumal žalobní žádání v uvedeném směru a, shledav je neurčitým, žalobu zamítl, aniž žalovanou byla proti žalobní prosbě vznesena námitka neurčitosti. Tím se odvolací soud, jak mu dovolatelé vytýkají, neprohřešil proti zásadě § 405 c. ř. s., že nelze rozsudkem přiknouti něco, co nebylo navrženo. Odvolacímu soudu jest přisvědčiti, že žalobní žádost není, jak předpisuje a na myslí má § 226 c. ř. s., náležitě určitá. Žalobní prosba zní, by žalovaná byla uznána povinnou dodržeti pachtovní smlouvu ze dne 15. března 1925 a uznati, že pachtovní poměr mezi ní a žalobci trvá až do 1. listopadu 1931. V žalobní prosbě se neuvádí, čeho se pachtovní smlouva týká, nejsou v ní uvedeny pachtované pozemky a schází údaj o pachtovním. Žadající odsouzení k dodržení smlouvy, neuvedli žalobci v žalobní žádosti, které konkrétní jednání od žalované žádají, na příklad, zda žádají, by jim užívání pachtov-

ního objektu umožnila, totiž jim jej odevzdala, nebo je v užívání objektu ponechala, či jak by podle přednesu ve sporu bylo též lze za to míti, by svolila, že smí žalobci pachtované pozemky do podpachtu dáti, pacht jinému přepustiti. Neobsahujíc nic z toho, co uvedeno, jest žalobní prosba neurčitá (srov. Neumann u § 226 c. ř. s., rozh. ze dne 3. listopadu 1915 Rv III 137/15 uveřejněné v Zentralblattu ai 1916 str. 33, a sb. n. s. čís. 765) a byla právem zamítnuta. Aby soud na základě údajů žaloby nebo podle výsledků sporného jednání žalobní žádost sám doplnil, pokud se týče upravil, k tomu není povolán ani oprávněn a, co se týče žádaného dodržení smlouvy, nebylo ze žaloby a přednesem žalobců ve sporu ani bezpečně zřejmé, co se tím vlastně žádá.

Čís. 9657.

Při fysickém rozdělení panujícího pozemku zůstává každá oddělená část pozemku oprávněnou k výkonu služebnosti, pokud rozdělením nastalo nadměrné zatížení služebného statku, s nímž strany, zřizující služebnost, počítati nemohly nebo podle smluvního úmyslu nepočítaly.

(Rozh. ze dne 15. února 1930, Rv II 314/29).

Žalobci, manželé V-ovi, domáhali se proti žalovaným, manželům Š-ovým, by bylo zjištěno, že služebnost chůze, jízdy a hnaní dobytka po parcele čís. 207 dvůr čís. 8 jako pozemku služebném ve prospěch manželů Ferdinanda a Boženy Š-ových jako dočasných vlastníků odprodané části parcely čís. 209/1 jako statku panujícího nepřináleží, a aby manželé Š-ovi byli uznáni povinnými zdržeti se veškerých jednání, jevících se jako výkon této služebnosti. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolání jest opřeno jen o dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Podle kupní smlouvy ze dne 12. února 1912 odprodala Arnoštka D-ová žalobcům část svých nemovitostí a zřídili žalobci jí a jejím nástupcům v držbě pozemků, jež si Arnoštka D-ová ve svém vlastnictví ponechala a pro něž zřízena byla nová vložka čís. 619 poz. kn., a to parcel čís. 75 staveniště, 209/1 zahrady, 289 louky, 290 pastviny, 291 role, 212 pasviny, 2159 louky a 2267 zahrady, služebnost chůze, jízdy a hnaní dobytka přes dvůr čís. 8, patřící k usedlosti žalobci koupené, až za humna a zpět. Podle téže kupní smlouvy dali žalobci a Arnoštka D-ová navzájem svolení k tomu, by pozemky, jež si Arnoštka D-ová ve vlastnictví ponechala, byly odepsány od usedlosti čís. 8 vl. čís. 78, a aby pro ně zřízena byla nová vložka, a aby v této nové vložce byla zapsána služebnost chůze, jízdy a hnaní do-